Maldos savaitės skaitiniai

2026 m. lapkričio 7–14 d. https://adventistai.lt/

APIE AUTORIŲ

Pagrindinis Maldos savaitės skaitinių autorius yra Shawn Boonstra, Adventist Review leidinio redaktoriaus pavaduotojas. Užaugęs Britų Kolumbijoje, Kanadoje dar jaunystėje tapo Septintosios dienos adventistu.
Neilgai trukus ėmė mokyti Biblijos ir kitus, o ilgainiui tapo pastoriumi ir viešu evangelistu žiniasklaidoje, kuriuo tarnauja jau daug metų. Tarnaujant kartu su žmona jo veikla reikšmingai prisidėjo prie dešimčių tūkstančių žmonių krikšto.

TURINYS:

Įžanga 2
Pirmoji sabata 3
Sekmadienis 5
Pirmadienis 7
Antradienis 9
Trečiadienis 11
Ketvirtadienis 13
Penktadienis 15
Antroji sabata 17

„Maldos savaitės“ medžiagą parengė Septintosios dienos adventistų bažnyčia. Jei nenurodyta kitaip, Rašto citatos pateikiamos iš A. Rubšio ir Č. Kavaliausko vertimų.

Autorius Erton C. Köhler
Septintosios dienos adventistų bažnyčios Generalinės konferencijos prezidentas

ANT KELIŲ DĖL MISIJOS UŽBAIGIMO

Malda atveria kelius, kurių jokia strategija viena pati negali atverti.

Pasaulinei adventistų bažnyčiai pradedant šių metų Maldos savaitę, mes nesulėtiname tempo – mes iš naujo suderiname savo prioritetus. Daugiausia dėmesio skiriame tam, kas mus palaiko ir kas mus siunčia. Visuose žemynuose ir kultūrose grįžtame prie pamato, kuris mus apibrėžia, ir prie misijos, kuri mus skatina veikti. Tema „Įsišakniję Biblijoje, susitelkę į misiją“ nėra tik šio laikotarpio šūkis – tai tapatybė žmonių, gyvenančių pranašišku laikotarpiu.

Būti įsišaknijusiam Biblijoje reiškia stovėti ten, kur stovi Kristus. „Pašventink juos tiesa! Tavo Žodis yra tiesa“ (Jn 17, 17). Šventasis Raštas suteikia tvirtą pagrindą įsitikinimams, kai daugybė balsų varžosi dėl mūsų dėmesio. Jis stiprina tikėjimą, kai mus supa netikrumas. Jis formuoja charakterį ir apvalo mūsų tikslus. Bažnyčia, kurios šaknys glūdi Dievo Žodyje, nesiblaško paskui madas ir nepasiduoda sumaiščiai. Ji pirmiausia klausosi dangaus. Ji klaupiasi prieš prabildama.

Tačiau tvirtas pagrindas veda į veikimą. Būti susitelkusiam į misiją reiškia priimti priežastį, dėl kurios egzistuojame. „Tad eikite ir padarykite Mano mokiniais visų tautų žmones“ (Mt 28, 19). Bažnyčia niekada nebuvo pašaukta saugoti savo patogumo; jai buvo patikėta skelbti viltį. Kur yra kliūčių, ten turi būti ir malda. Malda atveria kelius, kurių jokia strategija viena pati negali atverti. Kur yra žmonių, ten yra ir pašaukimas. Kiekvienas miestas, kiekviena kalba, kiekviena bendruomenė yra kvietimas tarnauti ir liudyti.

Malda suteikia šiai misijai jėgą ir skubumą. Evangelijos plitimas prasideda ne nuo išteklių, bet nuo pasišventimo Dievui. Dar prieš organizuojant programas, širdys turi būti pašvęstos. Dar prieš paskelbiant planus, turi kilti užtarimo maldos. Istorija liudija, kad kai Dievo tauta meldžiasi, misija įgauna pagreitį. Šventoji Dvasia suteikia galią, atsiveria durys ir stiprėja drąsa.

Todėl ši Maldos savaitė nėra pauzė – tai pasirengimas. Tai sugrįžimas prie galios ir aiškumo Šaltinio. Pasauliui nereikia išsiblaškiusios Bažnyčios; jam reikia ištikimos Bažnyčios – giliai įsišaknijusios ir plačiai siekiančios žmones.

Tegul mūsų maldos šią savaitę sustiprina mūsų pamatą ir išplečia mūsų regėjimą, kol kiekvienas žmogus išgirs Evangeliją ir Kristus sugrįš šlovėje.

Maranata! („Viešpatie, ateik!“)

2026.11.07
Autorius Erton C. Köhler

ĮSIŠAKNIJĘ BIBLIJOJE:
Mūsų nepajudinamas pamatas

Tik tie, kurie stato ant to, kas nepajudinama, išliks tvirti. O šiandien yra tik vienas nepajudinamas pamatas – Dievo Žodis. Kai viskas aplink mus dreba – jis stovi. Kai ideologijos keičiasi – jis stovi. Kai griūva struktūros – jis išlieka.

„Įsišaknijęs Biblijoje, susitelkęs į misiją“ – tai daugiau nei šūkis. Tai kompasas, kuris šiuo lemtingu metu veda adventistų judėjimą. Kol pasaulis dreifuoja besikeičiančių įsitikinimų jūroje, Likučio Bažnyčia gali tvirtai stovėti tik tada, kai yra įtvirtinta amžinajame Dievo Žodžio pamate.

Gyvename nestabiliame pasaulyje. Sienos keičiasi, tiesos pervadinamos, o vertybės prarandamos. Abejonių lietus lyja be perstojo, iškreiptos tiesos upės užlieja milijardus ekranų, o reliatyvizmo vėjai virsta abejingumo uraganais. Šios neapibrėžtumo lavinos akivaizdoje neišvengiamai kyla klausimas: ar yra kas nors, kas nesikeičia? Ar yra pamatas, kuris išlieka tvirtas?

Jėzus atsako labai aiškiai. Evangelijoje pagal Matą 7, 24–27 Jis papasakoja palyginimą apie du statytojus – vieną išmintingą, kitą kvailą. Abu stato. Abu patiria audras. Tačiau tik vienas namas lieka stovėti. Kas lemia skirtumą? Pamatas.

Vienas stato ant uolos, o kitas – ant smėlio. Graikiškas žodis *petra* reiškia tvirtą, gilų, nepajudinamą uolos masyvą. Toks yra Dievo tautos pamatas – gyvas ir amžinas Dievo Žodis.

Apaštalas Paulius rašo: „Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.“ (2 Tim 3, 16–17)

Šventasis Raštas nėra tik viena knyga tarp daugelio – tai amžinybės pamatas.

Namas gali būti gražus, architektūra drąsi, o interjeras modernus – jis gali atrodyti įspūdingai. Tačiau jei jis pastatytas ant smėlio, jis sugrius. Tik tie, kurie stato ant to, kas nepajudinama, išliks tvirti. O šiandien yra tik vienas nepajudinamas pamatas – Dievo Žodis.

Dievo įkvėptas Žodis

2 Tim 3, 16 apaštalas Paulius sako, kad Raštas yra „Dievo įkvėptas“ (*angl. k. inspiration*). Graikiškas žodis *theopneustos* pažodžiui reiškia „Dievo iškvėptas“ (*angl. k. God-breathed*). Tai primena kūrimą. Tas pats Dievas, kuris įkvėpė gyvybę Adomui, įkvėpė tiesą ir Šventojo Rašto puslapiams. Biblija nėra tik žmonių parašyta knyga – tai dangiškas įkvėpimas, perteiktas žmogiška kalba. Tai ne įsakymai apie dievišką galią, bet dieviškas įkvėpimas, išreikštas per žmonių žodžius.

Šis įkvėpimas nėra tik poetinis ar dalinis – jis yra pilnas komplektas. Žodis buvo suformuotas Šventosios Dvasios, apreikštas Dievo, užrašytas pasišventusių žmonių ir per šimtmečius išsaugotas tikėjimo ir pasiaukojimo.

Elena Vait rašo: „Dievas rūpinasi mumis kaip intelektualiomis būtybėmis, ir Jis davė mums savo Žodį kaip žibintą mūsų kojoms ir šviesą mūsų takui.“ (Review and Herald, Aug. 21, 1888, par. 6.) Net ir šiandien, kultūrinės tamsos ir ideologinių audrų metu, Dievo Žodis vis dar ryškiai šviečia, nukreipdamas aiškiu ir doru keliu.

Šiandien balsai skamba visur – ekspertai, algoritmai, tendencijos – tačiau nė vienas jų neturi Amžinojo autoriteto. Todėl Biblijos nereikia tobulinti – ją reikia taikyti. Jos nereikia perinterpretuoti tam, kad įtiktų kultūrai – ją reikia skubiai skelbti, kad būtų pakeistos širdys.

2023 m. organizacijos „Open Doors“ ataskaita atskleidė, kad daugiau nei 360 milijonų krikščionių visame pasaulyje patiria stiprų persekiojimą, dažnai vien dėl to, kad turi ar dalijasi Biblija. Kai kuriose šalyse Šventojo Rašto turėjimas laikomas nusikaltimu valstybei. Kitose – stebėjimo sistemos praneša valdžiai, kai internete atidaromi bibliniai tekstai. Kai kur net bažnyčių pastatuose įrengiamos valstybinės kameros.

Atkreipkite dėmesį – jei Dievo Žodis būtų nereikšmingas, jis nekeltų tokios baimės. Priešas supranta jo galią – ir Dievo tauta turi jį suprasti.

Pakankamas Žodis

2 Tim 3, 17 sako, kad Dievo Žodis padaro Dievo žmogų „tobulą, pasirengusį kiekvienam geram darbui“. Graikiškas žodis *artios* reiškia užbaigtą, visiškai paruoštą, visiškai tinkamą. Kitaip tariant, Biblija yra pakankama. Jai nereikia papildymų ar pagražinimų. Ji formuoja charakterį, veda į išgelbėjimą ir palaiko misiją.

Per istoriją daugybė religinių judėjimų sudužo todėl, kad atsisakė Šventojo Rašto. Kiti atsigręžė į žmonių tradicijas, mistines vizijas ar teologines madas. Tačiau ištikimybė Biblijai visada buvo tikrosios krikščionybės ašis, ir paskutiniais laikais bus ne kitaip.

Elena Vait rašo: „Jei žmonės įsisąmonintų taip aiškiai Šventajame Rašte išdėstytą tiesą apie žmogaus prigimtį ir mirusiųjų būseną, tai spiritizmo reikalavimuose ir reiškiniuose jie įžvelgtų šėtono darbą, jo jėgą, ženklus ir klaidinančius stebuklus.” (*Didžioji kova*, 2023, p. 484) Šventasis Raštas visuomet buvo pakankamas. Problema ta, kad daugelis jį atmetė arba iškraipė padarydami jį sau palankų.

Todėl reikia aiškiai pasakyti: pasaulinė Septintosios dienos adventistų bažnyčios misija remiasi ne žmogiškomis strategijomis, bet Dievo Žodžiu. Mes esame Žodžio tauta. Ir visur, kur Biblija yra centre, dangus daro stebuklus, pranokstančius žmogaus vaizduotę.

119 Psalmėje, 105 eilutėje skaitome: „Tavo Žodis – žibintas mano kojai ir šviesa mano takui.“ Žodis “žibintas” hebrajiškai *ner* reiškia mažą aliejinį žibintą, kuris apšviečia vieną žingsnį tamsiame take. Dievo Žodis nežada parodyti visos ateities, bet jis duoda šviesą kitam žingsniui – ir to pakanka.

Žodis yra praktiškas

Jėzaus palyginimas Mato 7 skyriuje yra labai aiškus: skirtumas tarp žlugimo ir ištvermės slypi paklusime Žodžiui. Neužtenka jį žinoti – turime juo gyventi. Neužtenka girdėti – turime jį įgyvendinti praktiškai. Bažnyčią stiprina ne kūrybiškos idėjos, bet paklusnus tikėjimas. Stabilumas kyla ne iš biblinio žinių kiekio, bet iš paklusimo Dievo Žodžiui ir bendrystės su Juo Jo malonės šešėlyje.

Todėl, kai paskutinių laikų adventistų bažnyčia susidurs su persekiojimu, išbandymais ir tikrinimu, tik tie, kurie tvirtai stovi ant Dievo Žodžio pamato, išliks nepajudinami.

2017 m. centrinę Meksikos dalį sukrėtė 7,1 balo žemės drebėjimas. Daugelis modernių pastatų sugriuvo, tačiau kai kurie senesni statiniai liko stovėti. Inžinieriai aiškina, kad paslaptis slypi giliame ir tvirtame pamate. Tas pat galioja ir Bažnyčiai. Bažnyčią išlaiko ne tai, kas matoma paviršiuje, bet tai, kas yra apačioje. O yra tik vienas pamatas, kuris niekada nenuvilia – Dievo Žodis.

Biblija nėra knyga skirta vien tik teologinėms diskusijoms. Ji yra vadovas kasdieniam gyvenimui. Ji formuoja tai, kaip elgiamės su žmonėmis, kaip valdome išteklius, kaip reaguojame į krizes ir kaip priimame sprendimus. Kiekviena gyvenimo sritis, kuri nėra pagrįsta Biblija, yra pažeidžiama ir gali žlugti.

Ar Biblija vis dar yra pakankama mums?

Esminis klausimas nėra tai, kiek Biblijų turime, bet ar iš tikrųjų stovime ant Dievo Žodžio pamato. Yra skirtumas tarp eilučių įsiminimo ir priklausomybės nuo Žodžio. Likučio Bažnyčia bus atpažinta ne vien iš teisingų doktrinų išpažinimo, bet iš gyvenimo sandoroje su apreikšta tiesa.

Tie „kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.“ *(*Apr 12, 17*)* Jie nekompromituos Dievo Žodžio autoriteto. Biblija yra mūsų: moralinis kodeksas, pranašiškas pamatas, misijos vadovas ir dieviškas meilės laiškas.

Kai viskas aplink mus dreba – jis stovi. Kai ideologijos keičiasi – jis stovi. Kai griūva struktūros – jis išlieka. Biblija yra vienintelė knyga, kuri skaito žmogaus širdį tuo pat metu, kai pati yra skaitoma.

Sugrįžkime prie Žodžio

Šiandien Dievas kviečia vadovus, šeimas, jaunimą, vyresniuosius, vaikus, mokytojus ir pamokslininkus sugrįžti prie pamato. Bažnyčiai yra tik viena ateitis – ant Uolos. Misijai yra tik viena galia – Dievo Žodis.

Ar atstatysi savo gyvenimą ant Šventojo Rašto? Ar kiekvieną tarnystės planą, šeimos sprendimą ir finansinį žingsnį pavesi principui: „Taip sako Viešpats“?

Tuomet atsikelk. Iš naujo pasišvęsk. Sugrįžk prie Žodžio. Melskis su atversta Biblija. Priimk sprendimus atsižvelgdamas į Biblijos mokymą. Pamokslauk su Biblija savo širdyje. Nes tik tie, kurie yra įsišakniję Biblijoje ir susitelkę į misiją, išliks stovėti.

Maranata!

2026.11.08
Autorius Shawn Boonstra

NEPAKANKA VIEN SKAITYTI BIBLIJĄ: Dievo Žodį reikia įgyvendinti kasdienybėje

Niekas taip neatskleidžia Dievo tiesos galios, kaip žmogaus gyvenimas pagal ją pasaulyje, kuris yra nusigręžęs nuo Dievo.

„Branginu širdyje Tavo Žodį, kad Tau nenusidėčiau. Būk pašlovintas, Viešpatie! Išmokyk mane savo įstatų.“ (Ps 119, 11 – 12)

Pasitikėjimas, kurį formuoja Dievo Žodis

Yra sena istorija apie du keliautojus, kuriems prireikė nakvynės. Eidami per mišką jie pastebėjo seną medžiotojo trobelę, iš kurios kamino rūko dūmai. Jie pasibeldė į duris ir paklausė, ar galėtų pernakvoti. Senolis juos šiltai priėmė ir užleido vienintelį savo miegamąjį. Tačiau vyrai miegojo neramiai, nes su savimi vežėsi didelę pinigų sumą. Norėdami ją apsaugoti, jie budėjo pakaitomis: vienas miegojo, o kitas saugojo pinigus. Anksti rytą budėjęs vyras pastebėjo šviesą po durimis. Tyliai pravėręs jas, jis pamatė medžiotoją, sėdintį prie stalo ir atidžiai studijuojantį Bibliją. Kai senolis užvertė Bibliją ir nulenkė galvą maldai, vyras uždarė duris ir pažadino savo bendrakeleivį. „Manau, dabar galime abu miegoti, – tarė jis, – Šiuo žmogumi galima pasitikėti“.

Kyla klausimas: jeigu jis būtų pravėręs duris ir pamatęs medžiotoją skaitantį Čarlzo Darvino knygą „Rūšių kilmė“, ar būtų pajutęs tokį pat pasitikėjimą?

Štai dar viena istorija. Vyras vėlai vakare eina namo ir išgirsta už nugaros daugybės žingsnių garsą. Neramiai atsigręžęs jis pamato grupę jaunų vyrų, einančių paskui jį. Širdis ima plakti greičiau. Bijodamas, kad bus apiplėštas ar dar blogiau, jis paspartina žingsnį. Tačiau grupė lengvai jį pasiveja. Tada jis pastebi, kad dauguma jų rankose nešasi Biblijas. Tai ne plėšikai – tai jaunimo grupė, grįžtanti namo po sabatos vakaro Biblijos studijų. Vyras tyliai atsidūsta iš palengvėjimo.

Dievo Žodžio formuojamas pasitikėjimas

Kas yra tokio ypatingo rimtuose Biblijos tyrinėtojuose, kad mes linkę jais labiau pasitikėti? Atsiribokime nuo šiuolaikinio polinkio pašiepti tikinčiuosius ir gerai pagalvokime. Net ir tie, kurie kartais iš jų tyčiojasi, dažniausiai intuityviai supranta, kad žmogus, pasiryžęs gyventi pagal Šventąjį Raštą, greičiausiai bus moraliai patikimas. Juk Danielius patyrė daug sunkumų gyvendamas Babilono kultūros apsuptyje, tačiau Danieliaus knygos antro skyriaus antrojoje dalyje matome, kad karalius instinktyviai juo pasitikėjo, kai šis paprašė daugiau laiko.

Vis dėlto paradoksalu, kad daugelis žmonių nemėgsta Biblijos dėl tos pačios priežasties, dėl kurios linkę pasitikėti tais, kurie gyvena pagal ją. Jie supranta, kad Biblija žmogui kelia aukštus moralinius reikalavimus. Ji aiškiai parodo, kad žmogus yra atsakingas Aukščiausiajam Kūrėjui. Kai žmogus savo noru prisiima atsakomybę prieš Dievą, mums visai malonu turėti jį kaimynu. Tačiau kai suvokiame, kad Dievas tokio pat moralinio standarto tikisi ir iš mūsų pačių, situacija dažnai pasikeičia.

Nuo skaitymo prie gyvenimo

Vien skaityti Bibliją nepakanka. Daugelis universitetų siūlo kursus, kuriuose Biblija nagrinėjama kaip literatūros kūrinys. Dėstytojas gali būti netikintis žmogus – jis yra perskaitęs tekstą, tačiau jo nepakeistas. Jam Biblija tėra dar vienas puikios literatūros pavyzdys, greta Dostojevskio, Sun Dzi ar Šekspyro kūrinių. Jis nepriima Dievo Žodžio į širdį, nes laiko jį vien žmogaus kūriniu, o teiginius apie dievišką įkvėpimą vertina kaip neišsilavinusios ir prietaringos praeities palikimą. Daugelis studentų taip pat perskaitys šį tekstą jo neįsisavinę ir liks visiškai nepasikeitę.

Kuo tuomet tikinčiųjų patirtis skiriasi?

Krikščionys supranta, kad neužtenka vien skaityti Bibliją – reikia gyventi pagal ją. Daugelio dalykų gyvenime neįmanoma iš tikrųjų suprasti, kol pats jų neišbandai. Neišeidamas iš namų gali daug

sužinoti apie šuolius parašiutu: išstudijuoti oro pasipriešinimo dėsnius, išmatuoti parašiuto kupolą, apskaičiuoti savo svorio įtaką. Matematiškai gali prieiti prie pagrįstos išvados, kad parašiutas apsaugotų tave nuo mirtino smūgio į žemę. Tačiau ar tai reiškia, kad iš tikrųjų supranti, ką reiškia šokti su parašiutu? Ne. Tam reikia pačiam tai patirti.

Panašiai yra ir su krikščioniškuoju tikėjimu. Vien skaitydamas neįžengsi į Dievo karalystę. Kad Biblija atliktų savo darbą, reikia turėti pakankamai tikėjimo gyventi pagal jos atskleidžiamus principus. Tik tada, kai pasitikėsi, jog Dievas žino, ką sako, patirsi, kokią nepaprastą galią keisti žmogaus gyvenimą turi Jo Žodis.

Apaštalas Petras rašė, kad esame „atgimę <...> gyvu ir pasiliekančiu Dievo Žodžiu“ (1 Pt 1, 23), tačiau jis neturėjo omenyje, kad žmogų išgelbsti vien tai, jog namuose turi Biblijos egzempliorių. Beveik neabejotinai tarp prikeltųjų antrajame prisikėlime bus žmonių, kurie turėjo Bibliją. Skirtumas tarp jų ir tų, kurie bus Šventajame Mieste, yra tas, kad išgelbėtieji yra tie, kurie „lydi Avinėlį, kur tik Jis eina“ (Apr 14, 4).

Pranašas Jeremijas Šventąjį Raštą palygino su maistu: „Gavęs Tavo žodžius, juos ryte prarijau; Tavo Žodis atnešė man džiaugsmą ir širdies linksmybę“ (Jer 15, 16). Panašią metaforą vartojo ir Jėzus: „Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mt 4, 4).

Maistas patenka į organizmą ir maitina kiekvieną kūno ląstelę. Maistinės medžiagos pasiekia tas vietas, kur jų labiausiai reikia. Be tokio maisto žmogus mirtų. Taip ir Biblija turi tapti mūsų dalimi, kad pačios Dievo mintys pasiektų mūsų protą ir pamažu keistų tai, kas esame. O kaip ją priimti? Ne tik skaitant, bet ir gyvenant pagal ją.

Siaurasis kelias

Niekas taip neatskleidžia Dievo tiesos galios, kaip gyvenimas pagal ją pasaulyje, kuris priešinasi Dievui. Dievo sumanymas žmogaus gyvenimui smarkiai prieštarauja mūsų nuodėmingiems polinkiams, o puolusi žmogaus prigimtis mėgsta eiti mažiausio pasipriešinimo keliu. Kaip mokė Jėzus, tai yra platusis kelias.

Mūsų nuodėminga prigimtis jį renkasi todėl, kad jis atrodo lengvas. Tačiau pabaigoje jis nebebus toks lengvas, kai žmonės supras, kad už šį kelią tenka mokėti, o jo kaina yra didesnė, negu gali sumokėti bet kuris nusidėjėlis.

Visai kitaip yra tiems, kurie tikėjimu pasirenka gyventi pagal Dievo Žodžio principus. Nors šis kelias siauras, jo kaina jau sumokėta Dievo, kuris atėjo gyventi tarp mūsų žmogaus kūne.

Kartą Jėzus meldėsi: „Aš neprašau, kad paimtum juos iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo. Jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš ne iš pasaulio. Pašventink juos tiesa! Tavo Žodis yra tiesa“ (Jn 17, 15–17). Pats velnias žino, ką sako Šventasis Raštas, ir netgi žino, kad tai tiesa. Jeigu taip nebūtų, Jėzus negalėtų jo vadinti melagiu – velnias būtų tiesiog suklaidintas. Tačiau taip nėra. Jis sąmoningai iškraipo tiesą ir visai neprieštarauja tam, kad žmonės skaitytų Bibliją, jei tik negyvena pagal ją. Jis žino, kad tuomet Šventoji Dvasia įrašytų į jų protą patį Dievo charakterį – Jo vardą, ir jie stovėtų ant Siono kalno kartu su Avinėliu (Apr 14, 1).

2026.11.09
Autorius Shawn Boonstra

ŽINIA, KURIOS PASAULIUI VIS DAR REIKIA:
Mūsų misija nepasikeitė

Įspūdingos Apreiškimo 14 skyriaus tiesos nepraranda savo reikšmės, kad ir kaip toli pasaulis, regis, būtų nutolęs nuo Dievo idealo.

„Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“ Paskui jį skrido antras angelas, kuris šaukė: „Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!“ Ir dar trečias angelas lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: „Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas turės gerti Dievo įniršio vyno, įpilto ir neatmiešto Jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akyse. Jų kentėjimų dūmai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą“. Čia pasirodo ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ (Apr 14, 6–12)

„Štai apie tai ir turėtumėte pamokslauti!“ – Taip man pasakė vienas žmogus, kurį viena organizacija buvo pasiuntusi įvertinti Septintosios dienos adventistų evangelizacinius susirinkimus. Tą vakarą kalbėjau apie tai, kaip populiarioji kultūra gali paveikti žmogaus moralines nuostatas ir kaip nuolatinė neigiama įtaka silpnina mūsų gebėjimą atsispirti pagundoms.

Kurį laiką tylėjau. Dažnai, jei neskubi atsakyti, žmonės patys pasako daugiau, nei iš pradžių ketino. „Pamirškite visa kita, – tęsė jis, – suprantu, kad adventistams sabata yra svarbi. Bet jei daugiau kalbėtumėte tokiomis temomis kaip ši, jūsų tarnystė tiesiog suklestėtų“.

Žinia, kurios negalima pakeisti

Tą akimirką prisiminiau Dudley M. Canrightą. Kadaise jis pareiškė, kad jei ne išskirtinė ir nelengva adventistų žinia, jis būtų tapęs puikiu pamokslininku. Tačiau jis visiškai nesuprato esmės. Adventistų pamokslininko puikumą lemia ne iškalba, bet biblinė žinia. Žinia, galinti paliesti nusidėjėlių širdis taip, kaip jokia kita. Ji tokia paveiki todėl, kad tvirtai remiasi į patį Kristų.

Kadangi tas žmogus nebuvo adventistas, buvo nesunku suprasti, kodėl jis dar nevertino trijų angelų žinios. Jis nebuvo girdėjęs viso jos turinio. Jo nuomonę buvo suformavę draugų pasakojimai ir tai, ką buvo perskaitęs internete. Natūralu, kad jam labiau patiko tai, kas atitiko jo paties įsitikinimus.

Deja, taip mano ne tik tie, kurie nėra adventistai. Kartais net ilgamečiai, nuoširdūs Bažnyčios nariai sako, kad mūsų žinia esą tėra XIX amžiaus reliktas ir kad atėjo metas tapti panašesniems į kitas krikščioniškas bažnyčias. Dažnai paaiškėja, kad toks požiūris kyla iš to, kaip jie vaikystėje buvo mokomi tikėjimo. Jei jų mokytojai buvo griežti ir linkę smerkti, jie galėjo taip ir nepažinti Kristų išaukštinančio, atperkančio šių tiesų grožio. O kartais šių tiesų jie paprasčiausiai niekada nebuvo tinkamai išmokyti.

Tuo tarpu žmonės, neseniai prisijungę prie šio sąjūdžio, neretai sako, kad trijų angelų žinia jiems atskleidė aiškiausią ir galingiausią Kristaus paveikslą, kokį tik buvo regėję. O tie, kurie darbuojasi laimėdami sielas Kristui, gali paliudyti, kokia galinga ši žinia, kuri parveda paklydusius žmones namo.

Stebėkite evangelizacinio susirinkimo klausytojus. Įsižiūrėkite į jų veidus. Kiekvieną vakarą evangelistas pateikia vis kitą biblinės tiesos temą – tarsi kitokį masalą žmonių žvejui. Ir kiekvieną vakarą pamatysite, kaip vis kitus žmones ta tiesa paliečia.

Skirtingi mūsų tikėjimo aspektai paliečia skirtingus žmones. Vienus Kristui atveda sabatos tiesa. Kitus įtikina mokymas apie mirusiųjų būseną. Dar kitus – sveikatos žinia. Atrodo, tarsi Dievas būtų davęs mums dvidešimt aštuonis skirtingus įrankius žmonėms laimėti. Kai visos 28 pagrindinės tikėjimo tiesos ištikimai pristatomos, Evangelijos tinklas ima pildytis.

Kai kurie mano, kad ši žinia šiandien nebe tokia veiksminga, kad postmoderniam žmogui ji prarado aktualumą. Tačiau patyrę evangelistai liudija priešingai. Pastaraisiais metais jie mato, kad jos poveikis tik stiprėja. Susirinkimuose ne tik netrūksta žmonių – klausytojai tampa vis atviresni. Pasitaiko

net tokių atvejų, kai žmonės, dar nesibaigus pamokslui, spontaniškai pakyla iš savo vietų ir atsiliepia į kvietimą sekti Kristumi – likus daugiau nei dvidešimčiai minučių iki pristatymo pabaigos.

Tai padaro ne žmogaus iškalba. Net ir visai paprastas pamokslininkas, jei tik ištikimai skelbia Dievo Žodį, gali matyti panašių vaisių kaip ir talentingiausias kalbėtojas. Nes žmonių širdims kalba ne žmogus – per savo Žodį į jas prabyla pati Dievo Dvasia.

Ištikimi mums pavestai užduočiai

Dievas nesuklydo patikėdamas mums šią misiją. Sunku net įsivaizduoti, kad danguje būtų sušauktas skubus pasitarimas, nes paaiškėjo, jog Septintosios dienos adventistų bažnyčiai buvo patikėta netinkama žinia. „Kas nors atneškite rašiklį, – sako Gabrielius, – reikia viską perrašyti iš naujo. Mes juk nenumatėme postmoderniojo pasaulio, todėl turime prisitaikyti!“

Vien pagalvojus apie tai darosi aišku, kokia absurdiška tokia mintis. Instinktyviai suprantame, kad taip nėra. Jei pranašystės buvo teisingos šimtus ir net tūkstančius metų, vadinasi, neklysta ir Apreiškimo 14 skyrius. Neklysta ir Apreiškimo 18 skyrius, kuriame pažadėta, kad netrukus visą pasaulį nušvies Kristaus šlovė.

Ši bažnyčia nėra pasmerkta tyliai išnykti. Ji artėja prie didingo kulminacinio momento. Mus nustebins žmonių gausa, ateisianti į bažnyčią. Elena Vait rašo: „Tūkstančiai vienuoliktą valandą pamatys ir priims tiesą. [...] Atsivertimai į tiesą vyks tokiu greičiu, kad nustebins pačią Bažnyčią, ir bus pašlovintas vien Dievo vardas.“ (Ellen G. White, Selected Messages (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), book 2, p. 16.)

Nuostabios Apreiškimo 14 skyriaus tiesos nepraranda savo reikšmės, kad ir kaip toli pasaulis, regis, būtų nutolęs nuo Dievo idealo. Priešingai – jų reikšmė tik didėja. Žmonės mato, kaip griūva žmogiškos sistemos, ir vis labiau nusivilia pasaulio karalystėmis, kuriomis pasitikėjo. Nusivylimas šiandien pasiekė neregėtą mastą. Tiesa, daugelis jau nebetiki, kad apskritai egzistuoja objektyvi tiesa. Tačiau būtų klaida manyti, jog jie tuo patenkinti. „Be to, Jis įdiegė amžinybę į jų širdį“. Žmogaus širdyje Dievas įdėjo amžinybės ilgesį (žr. Mok 3, 11), todėl, šiam puolusiam pasauliui vis labiau grimztant į suirimą, trauka Kristui tik stiprės.

Tačiau net jei būtų kitaip, mūsų pareiga vis tiek liktų ta pati – skelbti Evangeliją. Nojus skelbė Dievo žinią šimtą dvidešimt metų, neturėdamas pažado, kad sulauks gausių rezultatų. Visi suprantame, jog jis būtų nusidėjęs, jei būtų atsisakęs tai daryti.

Vis dėlto yra vienas svarbus skirtumas. Nors mūsų pasaulio moralinė būklė vis labiau primena Nojaus dienas, Nojui iš anksto buvo pasakyta, kad į laivą įžengs tik aštuoni žmonės. O mums parodyta nesuskaičiuojama minia atpirktųjų – Dievo pažado Abraomui išsipildymas.

2026.11.10
Autorius Shawn Boonstra

MOKYMAS, KURIS TURI VEIDĄ:
Mūsų tikėjimo tiesos kalba apie Asmenį

Biblija yra žmogaus kūno naudojimo vadovas, kurį mums davė dieviškasis Kūrėjas. Ji atskleidžia kelią, vedantį arčiau pirminio Dievo sumanymo žmogui.

„Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane" (Jn 5, 39)

Polikarpas, krikščionims gerai žinomas kaip nepaprastai drąsus II amžiaus kankinys, mėgo pasakoti istoriją apie apaštalą Joną. Šį pasakojimą užrašė ankstyvosios Bažnyčios tėvas Ireniejus. Nors nežinia, ar istorija tikra, ji tapo plačiai žinoma.

Apie Polikarpą Ireniejus rašė: „Yra žmonių, kurie iš jo girdėjo, kad Viešpaties mokinys Jonas, atėjęs maudytis į Efezo pirtį ir pamatęs ten Cerintą, tuoj pat išbėgo nė nesimaudęs, sakydamas: „Bėkime iš čia, kad tik pirtis nesugriūtų, nes joje yra Cerintas – tiesos priešas." (Irenaeus of Lyons, Against Heresies (Rome: Aeterna Press, 2016), book 3, chap. 3, p. 182.)

Kodėl Jonas bėgo

Jeigu ši istorija iš tikrųjų įvyko (o gal ji tėra legenda), kodėl Jonas pavadino Cerintą „tiesos priešu"?

Cerintas buvo vienas žinomiausių ankstyvosios Bažnyčios klaidamokslių. Jis mokė, kad Jėzus buvęs tik paprastas žmogus, neigė nekaltos mergelės gimdymą ir tvirtino, jog pasaulį sukūrė žemesnė dievybė. Labiausiai jis pagarsėjo mokymu, kad Jėzus Mesiju tapo tik savo krikšto metu, o prieš nukryžiavimą dieviškoji galia Jį paliko, todėl ant kryžiaus mirė tik paprastas žmogus.

Pirmaisiais krikščionybės amžiais panašūs mokymai vis labiau plito. Jie visiškai prieštaravo tam, ko apaštalai mokė skelbdami Evangeliją visoje Romos imperijoje.

Nors Jonas savo Evangelijos nerašė kaip polemikos prieš klaidamokslius, pirmieji jos žodžiai aiškiai paneigia tokias klaidas. Tai vieni gražiausių žodžių visoje Biblijoje . Jonas tvirtina, kad visa kūrinija atsirado per patį Kristų: „Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę." (Jn 1, 3)

Jonas Jėzų pavadina *Logos* – t.y. Žodžiu, graikų filosofams šis terminas buvo gerai pažįstamas. Tiesa, jie jį suprato kiek kitaip nei Jonas. Graikų mąstyme *logos* buvo amžinas, nekintantis principas, palaikantis visatos tvarką – pastovi jėga nuolat besikeičiančiame pasaulyje.

Tačiau Jonas kalba visai apie ką kita. Remdamasis Šventuoju Raštu jis atskleidžia Kristų. Graikui, pirmą kartą skaitančiam Evangeliją, tai turėjo skambėti prieloškiančiai: Tas, kuris sukūrė visatą, palaiko ją savo galia ir suteikė mums gyvybę, pats atėjo į šį pasaulį kaip tikras žmogus iš kūno ir kraujo. Žodis tapo kūnu. Graikų mąstysenai tai buvo revoliucinė žinia.

Kaip teisingai skaityti Bibliją

Jėzus yra galutinė tikrovė, slypinti už visko, ką suvokiame savo pojūčiais. Graikų filosofai, patys to nesuprasdami, ieškojo Kristaus. Jo ieškojo ir Dievo Sandoros tauta.

Šventosios Dvasios įkvėptas Jonas užrašė Jėzaus žodžius: „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane" (Jn 5, 39) Įvairių krikščioniškų tradicijų teologai šimtmečius diskutavo, kaip teisingai aiškinti Šventąjį Raštą. Tačiau šiuose Jėzaus žodžiuose slypi svarbiausias aiškinimo raktas.

Jeigu skaitydamas Bibliją joje nematai Kristaus, vadinasi, skaitai ją neteisingai.

Jeigu Jėzus nėra visko pradžia ir centras, vadinasi, kažką supratai klaidingai.

Jeigu mūsų pagrindines tikėjimo tiesas bandome aiškinti atsiedami jas nuo Kristaus Asmens ir Jo charakterio, neišvengiamai suklysime.

Ir jeigu, kaip anuometiniai klaidamoksliai, sumenkiname Kristų, niekada nesuprasime tikrosios Biblijos žinios.

Sabata juk nėra vien taisyklė. Ji yra kvietimas ilsėtis Kristaus Artume.

Krikštas nėra vien apeiga. Tai kvietimas nukryžiuoti senąjį žmogų ir pradėti naują gyvenimą, visiškai pasišvenčiant Tam, kuris sukūrė visatą ir iki šiol ją palaiko.

Sveikos gyvensenos principai nebuvo duoti vien tam, kad gyventume ilgiau. Biblija yra žmogaus gyvenimo vadovas, kurį mums davė dieviškasis Kūrėjas. Ji parodo kelią, vedantį arčiau pirminio Dievo sumanymo žmogui.

Rašydamas Kolosų bendruomenei, esančiai netoli Jono gimtojo Efezo, apaštalas Paulius glaustai nusakė tikrosios doktrinos esmę. Kalbėdamas apie Evangelijoje apreikštą paslaptį, jis rašė: „Jiems Dievas panorėjo paskelbti, kokie dideli šio slėpinio garbės turtai skirti pagonims, būtent Kristus jumyse – garbės viltis. Mes Jį skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir pamokydami kiekvieną žmogų su visokeriopa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulą Kristuje.“ (Kol 1, 27–28)

Mūsų tikėjimo esmė

Visa tai mums padeda geriau suprasti kai ką svarbaus apie mūsų misiją pasaulyje, gyvenant Karalystės išvakarėse. Mūsų pranašiška bažnyčia negimė vien tik komitetų posėdžiuose, nors komitetai tikrai vyko ir žmonės kartu tyrinėdami Bibliją ieškojo tiesos. Bažnyčios pradžia yra pats Kristus – Tas, nuo kurio priklauso visas mūsų egzistavimas.

Atkreipkite dėmesį, kaip Šventasis Raštas apibūdina mūsų misiją ir kokiame kontekste ją pateikia: „Ir aš išvydau: štai Avinėlis bestovįs ant Siono kalno, o su Juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai turinčių Jo ir Jo Tėvo vardus, įrašytus savo kaktose.“ (Apr 14, 1) Be Avinėlio nebūtų Septintosios dienos adventistų bažnyčios. Be Avinėlio nebūtų ir mūsų žinios. Jis yra jos centras. Jeigu skelbiame savo tikėjimo tiesas atsiedami jas nuo Jėzaus, mes jas iškreipiame.

Bene svarbiausias klausimas, kurį turėtume sau užduoti tyrinėdami kiekvieną mūsų tikėjimo tiesą, yra toks: „Ką ši tiesa man atskleidžia apie Jėzų? Ką ji pasako apie Jo charakterį?“ Ir kai šiomis tiesomis dalijamės su kitais, toks Kristų išaukštinantis supratimas turi būti pačioje mūsų liudijimo širdyje.

Jeigu sabata tėra savavališka taisyklė, ji netenka savo prasmės. Tačiau jeigu sabata yra Sandoros su Kūrėju ženklas, kvietimas artėti prie To, kuris mus sukūrė ir perkeičia pagal savo paveikslą, jeigu ji kalba apie sabatos Viešpatį ir Jo meilę mums, tuomet atsiskleidžia tikroji jos galia, kurią žmogaus širdyje veikia Šventoji Dvasia. Sabata pirmiausia nėra apie dvidešimt keturias valandas. Ji yra apie Asmenį. Jeigu mūsų mokymas to neatskleidžia, vadinasi, mes ir vėl prašovėme pro esmę. Galima visą gyvenimą labai tiksliai ir rituališkai laikytis sabatos, bet taip ir nepažinti Dievo, kuris ją dovanojo. Be Kristaus sabata tėra laisvadienis. Su Kristumi ji tampa diena, pripildančia sielą. Ji primena, iš kur atėjome, kas esame ir kur keliaujame. Ji galingai liudija, kad Jėzus yra visos mūsų būties prasmė.

Ar Jonas iš tiesų pabėgo iš pirties dėl ten buvusio Cerinto? Galbūt. O gal tai tik pasakojimas. Tačiau vieną tikrai žinome: Šventoji Dvasia pasirūpino, kad Jono evangelijoje Kristus būtų aiškiai parodytas kaip visko centras. Perskaičius ją nebelieka pagrindo manyti kitaip.

2026.11.11
Autorius Shawn Boonstra

TIKROJI ŠVENTOSIOS DVASIOS PASKIRTIS
Ir kuo Šventoji Dvasia neužsiima

Jėzus yra visos misijos centras, o Šventoji Dvasia šiame pasaulyje vykdo Jo, o ne mūsų tikslus.

„Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti. Ji pašlovins Mane, nes ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs.“ (Jn 16, 13–14)

Kai tik tapau adventistu, viena mano draugė pakvietė mane į charizmatinio atgimimo susirinkimus, vykusius kitoje miesto pusėje, išnuomotoje salėje. Pamaniau, kad jei noriu su ja kalbėtis apie savo tikėjimą, turėčiau bent jau nuoširdžiai išklausyti ir jos požiūrį.

Žvelgdamas atgal dabar suprantu, kad eiti į tuos susirinkimus nebuvo pati geriausia mintis. Pamokslininkas pasakė tai, kas mane nustebino: „Štai čia rasite Šventąją Dvasią“ – pareiškė jis, rodydamas į salę, kurioje buvome susirinkę. Tai buvo pirmasis ženklas, kad kažkas negerai. Šventasis Raštas niekur nemoko, jog Dievo Dvasią galima rasti tik konkretaus pamokslininko susirinkimuose. Ji pasiekiama kiekvienam žmogui, kad ir kur jis būtų. Pamokslininkas tęsė: „Po dviejų ar trijų dienų Šventosios Dvasios palaiminimas išblės, todėl turėsite sugrįžti ir jo gauti iš naujo.“ Tai buvo dar viena rimta biblinė problema. Dievas nė vieno žmogaus nepaskyrė vieninteliu savo palaiminimų dalytoju.

Žinoma, Šventoji Dvasia veikia tikinčiųjų susirinkimuose. Tai aiškiai matome Sekminių dieną, aprašytą Apaštalų darbų antrojo skyriaus pasakojime. Dievas laimina Jo Žodį skelbiančius žmones savo Dvasios Artumu. Tačiau šis pamokslininkas nebuvo Petras, o tie susirinkimai tikrai nebuvo Sekminių diena. Galiausiai nuskambėjo žodžiai, privertę mane atsistoti ir išeiti: „Norėdami priimti Šventąją Dvasią, turite visiškai ištuštinti savo protą ir leisti viskam tiesiog įvykti.“

Vos jam tai pasakius, žmonės aplink mane ėmė kristi ant grindų ir nevaldomai juoktis. Netikėtai atsidūriau judėjime, kurį kai kas vadino „Toronto palaiminimu“. Šis visame pasaulyje išplitęs judėjimas prie įprastų charizmatinio judėjimo reiškinių, tokių kaip kalbėjimas kalbomis, pridėjo vadinamąjį „šventą juoką“. Vėliau viskas tapo dar keisčiau. Kai kurie žmonės, neva vedami Dvasios, lojo tarsi šunys ar keturiomis ropodami mėgdžiojo gyvūnus. Net sklido pasakojimų, kad kai kurie į susirinkimus ateidavo su sauskelnėmis, jog galėtų elgtis kaip kūdikiai, taip neva parodydami, ką reiškia „gimti iš naujo“. Visa tai neturi jokio pagrindo Šventajame Rašte.

Ką iš tikrųjų daro Šventoji Dvasia

Troškimas patirti, kad Dievas žmogų pažįsta ir myli, kartais paskatina ieškoti klaidingų įrodymų. Kaikurie ima manyti, jog tariami stebuklai jų susirinkimuose yra išgelbėjimo ženklas. Kai kam net sakoma, kad jie dar nėra tikri krikščionys, kol nepradeda kalbėti paslaptinga „dangiška kalba“. Tačiau tam nėra jokio biblinio pagrindo. Visais Naujojo Testamento atvejais kalbėjimas kalbomis reiškė tikras žmonių kalbas, o ne nesuprantamus garsus.

Dar svarbiau tai, kad toks supratimas visiškai iškreipia Šventosios Dvasios misiją. Ji neateina tam, kad savo buvimą patvirtintų įspūdingais reiškiniais. Jos darbas – vesti žmones prie Kristaus kryžiaus. Jėzus savo mokiniams sakė: „Jis ateis ir parodys pasauliui, kaip šis klysta dėl nuodėmės, dėl teisumo, dėl teismo. Dėl nuodėmės, kadangi netiki Manimi. Dėl teisumo, kadangi Aš pas Tėvą einu, o jūs Manęs daugiau neberegėsite. Dėl teismo, kadangi šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas. Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti. Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti. Ji pašlovins Mane, nes ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs.“ (Jn 16, 8–14)

Šventoji Dvasia yra Kristaus Artumas šiame pasaulyje po Jo sugrįžimo į dangiškąją šventyklą. Jos misija yra Kristaus misija – „ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.“ (Lk 19, 10)

Prieš pakildamas į dangų Jėzus pasakė mokiniams, kad jie Evangelija pasieks visą pasaulį. „Bet kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės ir tapsite Mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje

Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių.“ (Apd 1, 8) Tai prasidės tada, kai Šventoji Dvasia suteiks jiems galią. Kitaip tariant, Šventoji Dvasia buvo duota Bažnyčiai tam, kad įgalintų ją vykdyti misiją. Sekminių dieną minia stebėjosi girdėdama Petrą kalbant įvairiomis kalbomis. Paaiškindamas tai, kas vyksta, Petras pasakė: „Dievo dešinės išaukštintas, Jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir Ją dabar išliejo. Jūs tai matote ir girdite.“ (Apd 2, 33)

Kartais sakome, kad per Sekmines Šventoji Dvasia buvo duota mokiniams. Tačiau Petras pabrėžia kiek kitą mintį. Pirmiausia Šventąją Dvasią iš Tėvo gavo išaukštintasis Kristus. O tada Jis išliejo Ją savo Bažnyčiai. Jėzus yra visos misijos centras, o Šventoji Dvasia šiame pasaulyje vykdo Jo, o ne mūsų tikslus.

Galia pavestai užduočiai

Dar šimtmečiais prieš Sekmines psalmininkas pranašiškai aprašė tai, kas tą dieną įvyks, kai Petras atves tūkstančius žmonių pas Kristų: „Žiūrėk, kaip gera ir malonu, kur broliai gyvena vienybėje! Tai lyg brangus aliejus ant galvos, varvantis ant barzdos, Aarono barzdos, kol nuteka ant jo apdaro apykaklės. Tai lyg Hermoną gaivinanti rasa, kuri krinta ant Siono kalnų, nes čia Viešpats teikia savo palaiminimą – amžinąjį gyvenimą.“ (Ps 133, 1–3)

Kada dar broliai buvo susirinkę vienybėje? Sekminių dieną, kai visi buvo „vieningos dvasios“ (Apd 2, 1). Kas buvo Aaronas? Vyriausiasis kunigas. Ką simbolizuoja aliejus? Šventąją Dvasią. Todėl neatsitiktinai Petras pabrėžė, kad Jėzus buvo „Dievo dešinės išaukštintas“. Daugelis Biblijos tyrinėtojų mano, jog žemiškosios Sekminės sutapo su diena, kai Kristus danguje pradėjo savo tarnystę kaip mūsų Vyriausiasis Kunigas. Gavęs iš Tėvo pažadėtąją Šventąją Dvasią, Jis Ją išliejo savo Bažnyčiai, pradėdamas jos Dvasios vedamą misiją. Tai reiškia, kad visai mūsų tarnystei iš dangiškosios šventyklos vadovauja pats Kristus. Mes kontroliuojame labai nedaug. Šventoji Dvasia skatina mus sekti Kristumi ieškant pražuvusiųjų ir suteikia dovanas, reikalingas šiai misijai atlikti. Kristui nėra nieko, absoliučiai nieko svarbiau už pražuvusių žmonių išgelbėjimą. Jis pats pasakojo apie ganytoją, kuris paliko devyniasdešimt devynias avis, kad surastų tą vieną paklydusią. O kai ji buvo surasta, visas dangus džiaugėsi.

Visi dangaus ištekliai skirti pražuvusiems nusidėjėliams gelbėti, o ne mums linksminti. Šventoji Dvasia nebuvo duota tam, kad tikintieji pamaldų metu stengtųsi vieni kitus stebinti tariamai stebuklingomis galiomis. Ji nebuvo siųsta tam, kad televizijos evangelistai už finansinę auką žadėtų išgydymą. Ji nebuvo siųsta tam, kad žmonės nevaldomai kvatotų ar kalbėtų beprasmius garsus. Ji buvo duota tam, kad padėtų mums atlikti vienintelę užduotį, kurią Dievas mums patikėjo.

E. Vait primena: „„Ypatinga prasme Septintosios dienos adventistai yra pastatyti pasaulyje kaip sargai ir šviesos nešėjai. Jiems patikėtas paskutinis perspėjimas žūstančiam pasauliui. Juos apšviečia nuostabi Dievo Žodžio šviesa. Jiems patikėta iškilmingiausia užduotis – skelbti pirmojo, antrojo ir trečiojo angelų žinią. Nėra svarbesnio darbo už šį. Jie neturi leisti, kad kas nors kita nukreiptų jų dėmesį.“ (Ellen G. White, Testimonies for the Church (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 9, p. 19.)

Nieko kito. Jeigu mūsų dėmesį užvaldo kas nors kita, vadinasi, nukrypome nuo svarbiausio. Jeigu prašome Šventosios Dvasios dėl kokio nors kito tikslo, prašome ne to, ką Dievas nori mums duoti. Mums patikėta užduotis yra milžiniška. Žmogiškai kalbant, ji neįmanoma. Dažnai mus apima baimė, kai Dievas patiki mums savo paskutinę žinią pasauliui – Trijų angelų žinią – ir siunčia ją skelbti visoms tautoms. Atrodo, kad tokios misijos neįmanoma įvykdyti. Tačiau nepamirškime, jog kartu su pavedimu Dievas davė ir aiškų galios pažadą: „Bet kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės ir tapsite Mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių.“ (Apd 1, 8)

Per visą istoriją kiekvieną Kristaus darbo proveržį lydėjo Šventosios Dvasios veikimas. Ji darbuojasi per savo Bažnyčią – įgalina mus ir suteikia jėgų, kad galėtume prisidėti prie to, kas Kristui svarbiausia. Koks yra tikrasis ženklas, kad Šventoji Dvasia veikia Bažnyčioje? Misija. Išgelbėtos sielos. Perkeisti gyvenimai. Bažnyčios nariai, augantys tikėjimu, nes savo akimis mato, kaip Dievas paima jų kuklias pastangas ir jas padaugina.

Įkvėptas patarimas sako: „Vienintelis būdas augti malone – nesavanaudiškai atlikti kiekvieną Kristaus mums pavestą darbą. Mes turime daryti viską, ką sugebame, kad padėtume tapti laimingiems tiems, kuriems reikia mūsų pagalbos, ir prisidėtume prie jų laimės kūrimo.“ (E. Vait, *Kelias pas Kristų*, p. 80)

Tai nėra vienas iš būdų augti. Tai vienintelis būdas. Todėl melskitės, kad išsipildytų pažadas apie paskutinį šlovingą Šventosios Dvasios išliejimą. Prašykite Dievą siųsti vėlyvąjį lietų. Juk tai Jo pažadas, kurį Jis kviečia mus tikėjimu priimti. Tačiau kartu būkite pasirengę dalytis Jėzumi su kitais. Nes būtent tam Šventoji Dvasia jus ir skatins – taip, kaip per ankstyvąjį lietų Ji įgalino Petrą ir ankstyvąją Bažnyčią.

2026.11.12
Autorius Shawn Boonstra

NE PASTORIAUS DARBAS
Dievas nori panaudoti tave

Pastoriaus vaidmuo – padėti tau imtis užduoties, kurią Kristus pavedė mums visiems.

„Jūs – pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose.“ (Mt 5, 14–15)

„Pastoriau, manau, kad mano draugė galėtų susidomėti Evangelija, bet esu beveik tikra, kad šiandien ji yra bare, o ne čia, bažnyčioje.“ Mes kaip tik lipome iš bažnyčios rūsio, kuriame ką tik baigėsi bendri pietūs. Pusiaukelėje sustojau ant laiptų, kad ji galėtų eiti toliau.

– Tau reikia tuoj pat ten nueiti ir ištraukti ją iš tos vietos! – primygtinai pareikalavo ji.

– Man tikrai malonu, kad taip rūpiniesi savo drauge, – atsakiau. – Smagu turėti bendruomenėje žmogų, kuriam taip rūpi kiti. Bet leisk man tavęs kai ko paklausti: kaip manai, kas nutiktų, jei aš įeičiau į tą barą ir pabandyčiau su ja pasikalbėti?

– Manau, kad jeigu pastorius ten nueitų ir su ja pasikalbėtų, ji persigalvotų dėl alkoholio ir išeitų! – Tammy akimirkai nušvito, įsitikinusi savo atsakymu ir tikėdamasi, kad jis paskatins mane ten nueiti. Jos požiūrį buvo galima suprasti. Daugelis, regis, mano, kad dvasininkai turi ypatingų argumentų ir frazių, kurių išmoksta seminarijoje ir kuriomis gali akimirksniu laimėti ginčą ar sukelti žmoguje įsitikinimą. Tiesa, sielų laimėjimo darbe patyrę pastoriai dažnai turi daugiau patirties kalbėdamiesi su žmonėmis, abejojančiais dėl dvasinių įsitikinimų. Tačiau jie visiškai nepajėgūs padaryti žmogų dvasingą. Pasirodo, tai gali padaryti tik Šventoji Dvasia. Jeigu žmogus ignoruoja ar atmeta Dvasios raginimą, neįmanoma sugalvoti jokio racionalaus argumento, kuris viską pakeistų. Paulius primena: „Deja, juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“ (1 Kor 2, 14).

– Tammy, nemanau, kad tai suveiktų taip, kaip tikiesi, – atsakiau. – Dažniausiai, jei žmogus supranta, kad draugas ar šeimos narys atsiuntė pas jį pastorių, o pats apsilankymas nėra pageidaujamas, viskas tik pablogėja. Aš galėčiau tuoj pat nueiti į tą barą, bet ji suprastų, kad tu tai suorganizavai, ir yra nemaža tikimybė, kad tai pakenktų jūsų draugystei.

– Bet jai gresia dvasinis pavojus! – atsakė Tammy, šiek tiek nustebusi, kad nemanau, jog jos sumanymas suveiktų.

Kodėl aš dvejojau? Jaunystėje, kai pats tik pradėjau tarnauti pastoriumi, ne kartą taip elgiausi. Mačiau, kaip tokie apsilankymai žlunga tiek kartų, kad nebegalėjau tikėtis kitokio rezultato. Dažniausiai į mane kreipdavosi žmonos, tikėdamosi, kad sugebėsiu rasti tinkamus žodžius ir įtikinti jų vyrus susidomėti Dievu. Dažna tiesa, kad jeigu galima natūraliai susidraugauti su tokiu žmogumi, galima pelnyti pakankamai jo pasitikėjimo, kad paskatinus jį nuoširdžiai ieškoti tiesos ir sukurti aplinką, kurioje jis jaustųsi laisvai kalbėdamas apie Jėzų. Tačiau žmonės dažniausiai nėra įtikinami diskusijomis, kad įžengtų į Dievo karalystę.

Pagalvokite apie visas karštas diskusijas, kurias matėte socialiniuose tinkluose. Kaip dažnai matėte, kad jos baigtųsi žodžiais: „Žinai ką? Manau, tu teisus!“? Dažniausiai tam kelią užkerta išdidumas.

Kitoks paveikslas

Be pavojaus supykdyti jos draugę, Tammy turėjo ir kitą plačiai paplitusį klaidingą įsitikinimą: viduramžiais susiformavusią sampratą, kad sielas turi laimėti pastorius – tam specialiai parengtas profesionalas. Tai ne biblinė samprata, prisidėjusi prie lėto daugelio bendruomenių augimo ar net jų nykimo. Naujojo Testamento modelyje matome kitokį vaizdą: Bažnyčios narys yra tarnautojas, o pastorius atlieka trenerio vaidmenį – moko, parengia ir drąsina bendruomenę laimėti žmones Kristui.

Laiške Efezo bendruomenei Paulius aiškina, kokias dovanas Dievas suteikė kiekvienam iš mūsų: „Tai Jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, idant aprūpintų šventuosius tarnystės darbui, Kristaus Kūno ugdymui.“ (Ef 4, 11–12) Atkreipkite dėmesį: pastoriams

dvasinės dovanos suteiktos ne tam, kad jie vieni atliktų tarnystės darbą. Šventoji Dvasia juos įgalina parengti šventuosius tarnystės darbui.

Kai kuriuose Biblijos vertimuose skyrybos ženklai šią mintį padalija į dvi dalis, tarsi pastoriaus vaidmuo būtų ir parengti šventuosius, ir pačiam atlikti tarnystės darbą. Tačiau skyrybos ženklų originaliuose rankraščiuose nebuvo. Jie atsirado tuo metu, kai dvasininkų vaidmens sampratai vis dar didelę įtaką darė Romos katalikų kunigystės tradicija.

Tikrasis pastoriaus vaidmuo – padėti tau imtis užduoties, kurią Kristus pavedė mums visiems. E. Vait primena: „Ypatinga prasme visi, kuriuos pasiekė dangiškasis įkvėpimas, yra patikėti Evangelijai. 'Mes esame Dievo bendradarbiai' (1 Kor 3, 9), pašaukti atstovauti Jam kaip meilės pasiuntiniai." (E. G. White, Manuscript 21, 1900 par. 30)

Atkreipkite dėmesį: Jėzus nesakė savo klausytojams, kad kai kurie iš jūsų yra pasaulio šviesa. Jis kalbėjo didelei miniai – visiems, kurie buvo ten susirinkę. Vis dėlto daugelis mūsų šio pašaukimo bijome. Susimąstome, ar iš tiesų esame pajėgūs padėti kitam žmogui ateiti pas Kristų.

Tiesa tokia: nesame. Ir pastorius nėra.

Mes nesame pašaukti atlikti Šventosios Dvasios darbo.

Tačiau esame pašaukti būti šalia tų žmonių, kurių širdyse Šventoji Dvasia jau veikia.

Vieta kiekvienam iš mūsų

Kai sutinkame žmogų, kuris galėtų susidomėti tikėjimu, natūralu pirmiausia pagalvoti apie pastorių. Ir tiesa, kad geras pastorius gali būti labai naudingas. Tačiau svarbu patikėti, kad Dievas šį konkretų žmogų atvedė į tavo kelią ne be priežasties. Visai įmanoma, kad būtent tu esi tinkamiausias žmogus padėti jam užmegzti ryšį su Dievo Bažnyčia.

Kai suprantame, kad Dievas pašaukia mus tokius, kokie esame, su tomis dovanomis, kurias turime (ir kurių neturime), tai gali išlaisvinti mus iš baimės. Mums nereikia perimti pastorių, kuriais žavimės, kalbėjimo stiliaus, žodžių ar manierų ir manyti, kad norėdami laimėti žmones Kristui turime juos mėgdžioti. Žinoma, verta klausytis tų, kuriems sekasi, ir mokytis jų taikomų principų. Tačiau kartu nepaprastai svarbu patikėti, kad Dievas pašaukė būtent tave šiai akimirkai – dėl to, kas esi. Kai Dievui reikėjo Pauliaus, Jis pašaukė Paulių. Kai Jam reikėjo Liuterio ar Veslio, Jis pašaukė juos. Tačiau dabar, šią akimirką, Dievui reikia tavęs, kad būtum šviesa šiame pasaulyje. Taip, tavęs – su visomis tavo silpnybėmis ir savitais charakterio bruožais. Dievas neatvedė šio dvasingumu besidominčio žmogaus pas ką nors kitą. Jis atvedė jį pas tave. Nes Dievas, regis, mano, kad būtent tu esi tinkamas žmogus šiai istorijai – istorijai, kuri netrukus prasidės, kai šis žmogus taps nauju tikinčiuoju.

2026.11.13
Autorius Shawn Boonstra

ANT KANAANO SLENKSČIO
Su pasauline misija

Paskutiniųjų laikų Dievo Likučio Bažnyčiai patikėta užduotis yra tokia pati, kokia buvo patikėta Izraeliui, nes Dievo meilė nusidėjėliams nepasikeitė: turime nešti Kristaus šviesą visoms tautoms.

„Paskui aš regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: „Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio!“ (Apr 7, 9–10)

Duomenys buvo surinkti, tyrimas baigtas. Dešimt iš dvylikos ekspertų sutiko: užimti Pažadėtąjį kraštą buvo neįmanoma. Jų argumentai atrodė įtikinami: Kanaano gyventojai buvo stipresni ir geriau pasirengę, o Izraelis neturėjo jokių galimybių. Tačiau su šiais duomenimis buvo viena problema: jie skatino abejoti Dievo pažadu. „Pakilk, pereik išilgai ir skersai kraštą, nes tau jį atiduosiu“ (Pr 13, 17).

Ar pastebėjote, kad Dievas retai prašo savo žmonių padaryti tai, kas atrodo įmanoma? Išeiti iš Egipto? Faraonas niekada nebūtų to leidęs. Kelias, vedantis prie Raudonosios jūros? Kaip jie turėjo ją pereiti? Užimti Kanaaną? Kaip?

Tačiau atkreipkite dėmesį: po keturiasdešimties metų, kai jie iš tiesų įžengė į Pažadėtąjį kraštą, jie sekė Sandoros Skrynią. Kunigams įžengus su Skrynia į vandenį, Jordanas persiskyrė. Kai sugriuvo Jericho sienos, jie vis dar sekė Skrynią – Dievo valdžios simbolį, rodantį į Jo tarnystę dangiškoje šventykloje.

Tačiau dabar jie abejojo Dievo pažadu, nes jis tiesiog atrodė neprotingas. Tik du iš dvylikos pasirinko patikėti, kad jeigu Dievas to prašo, tai tikrai įvyks. O kai tauta nusprendė pasikliauti tais, kurie ragino nebandyti, ir nepatikėjo Dievo planu, ji liko dykumoje keturiasdešimčiai metų. Kai jie buvo nukreipti nuo Kanaano, Dievas atskleidė, ką iš tikrųjų buvo sumanęs. Tai buvo kur kas daugiau nei paprasta žvalgomoji išvyka už sienos ar net kelių kaimų užkariavimas. „Kaip aš gyvas ir kaip visa žemė pilna Viešpaties šlovės“ (Sk 14, 21).

Tai tas pats galutinis tikslas, kurį randame Apreiškimo knygoje, kur Dievas žada apšviesti pasaulį Kristaus šlove (Apr 18, 1). Mūsų tikėjimo stoka galiausiai nesužlugdys Jo plano susigrąžinti šią planetą ir įkurti Kristaus karalystę. Dėl tikėjimo stokos galime tai atidėti, bet sustabdyti – ne. Pasaulis – visas pasaulis – bus apšviestas. Atkreipkite dėmesį: Dievas nesakė: „Šis kraštas bus pilnas Viešpaties šlovės.“ Jis pareiškė savo teisę į visą žemę.

Visada buvo globalinė

Nesvarbu, ar kalbame apie Senojo, ar Naujojo Testamento Bažnyčią, Dievo tikslas visada buvo tas pats: visa planeta. Atidžiai įsiklausykime į Jo žodžius per pranašą Izaiją: „Per maža, – sako Jis, – tau būti Mano tarnu, prikelti Jokūbo gimines ir sugrąžinti Izraelio likutį“ (Iz 49, 6) Ir dar: „Nors žemę gaubia sutemos ir tautas dengia tamsybės, virš tavęs šviečia Viešpats, virš tavęs apsireiškia Jo šlovė. Tautos ateis prie tavo šviesos ir karaliai prie tavo tekančio spindesio.“ (Iz 60, 2–3)

Pagal Didžiosios kovos principus, grindžiamus Dievo charakteriu, Jis suteikė žmonijai nepaprastai daug laisvės. Mes galime nuo Jo nusigręžti ir gyventi taip, kaip norime (žr. Apd 14, 16). Pats pasaulio tautų egzistavimas rodo, kad ši laisvė yra tikra. Danieliaus regėjime iš jūros kylantys žvėrys iliustruoja, kiek daug sumaišties ši laisvė sukelia mūsų planetoje: vėjai blaško vandens paviršių iš kartos į kartą, sukeldami neapsakomą skausmą ir širdgėlą, nes valdžia nuolat pereina iš vienos pasaulio galybės į kitą. Ši sumaištis nesiliaus tol, kol neįvyks teismas ir Žmogaus Sūnui nebus atiduota Jo karalystė: „Jam buvo duota valdžia, garbė ir karalystė, idant Jam tarnautų visų kalbų tautos ir gentys. Jo valdžia yra amžina valdžia, tverianti amžinai, o Jo karalystė niekada nebus sunaikinta.“ (Dan 7, 14)

Paskutiniųjų laikų Dievo Likučio Bažnyčiai patikėta užduotis yra tokia pati, kokia buvo patikėta Izraeliui, nes Dievo meilė nusidėjėliams nepasikeitė: turime nešti Kristaus šviesą visoms tautoms. Jonas pasakoja: „Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: „Bijokite Dievo ir

atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių sutvėrėją!“ (Apr 14, 6 – 7)

Ant sienos

Kaip Izraelis, dabar ir mes esame prie pat Pažadėtojo krašto sienos. Visa, ką Dievas sakė, kad įvyks – ar įvyks? Arba jau įvyko, kaip dauguma Danieliaus pranašysčių, arba, regis, vyksta dabar. Kaip ir Izraelis, mes turime padrąsinantį liudijimą iš žmogaus, kuris regėjime įžengė į Pažadėtąjį kraštą ir grįžo paraginti mus būti ištikimus: „Priešakyje mūsų laukia dideli sunkumai ir išbandymai. Norint eiti pirmyn, reikės stiprios drąsos ir atkaklių pastangų. Tačiau dabar viskas priklauso nuo mūsų tikėjimo tuo Vadovu, kuris iki šiol saugiai mus vedė. Ar leisime dabar įsismelkti netikėjimui? Ar silpnai pasiduosime nepasitikėjimui ir baimei? Ar darysime kompromisą su pasauliu ir nusigręšime nuo dangiškojo Kanaano?“ (E. G. White, „Review and Herald“, 1881 m. lapkričio 29 d.) Šią akimirką tikrasis klausimas yra toks: ar pakartosime Izraelio klaidą ir liksime čia dar vienai kartai?

Neabejotina, kad pasaulyje gausu bauginančių milžinų. Mums atrodo, kad tamsos jėgos turi daugiau galios, įtakos ir išteklių. Žvelgiame į mums patikėtą užduotį – žinią, kurią turime skelbti – ir, nors ji mus pačius jaudina, kartu pajuntame paniką pagalvoję apie pasaulį, kuriam turime ją skelbti: „Šią žinią? Tiems žmonėms? Kaip?“

Mums kyla pagunda remtis tyrimais – empiriniais duomenimis, kurie, regis, įrodo, kad krikščioniškasis tikėjimas praranda savo pozicijas. Bažnyčios mažėja. Jauni žmonės nusigręžia nuo religijos. Žmonės atsisakė pačios objektyvios tiesos idėjos. Kaip turime apšviesti tokį pasaulį Kristaus šlove? Atrodo, kad tai misija, pasmerkta nesėkmei.

Tačiau tuomet Dievas mums primena tą patį, ką Jis priminė tą dieną, kai Izraelis atsisakė priimti iššūkį: „Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo skaistumo.“ (Apr 18, 1) Dievas drąsina mus pareikšti savo teisę į pasaulį, kuris tikrai priklausys Jam.

Pakelk koją.

Nugalėk baimę ir ženk per ribą į Kanaaną. Suprask: reikia drąsos tikėti Dievu nepaisant to, ką sako kritikai.

Būk ištikimas.

Papasakok kam nors, ką žinai apie Jėzų.

Būk šviesos dalimi – šviesos, kuri netrukus apšvies visą pasaulį.

KOL JIS ATEIS
Ištikimi iki galo

Šis straipsnis pagrįstas Antru laišku Timotiejui.

Biblija yra ginklų saugykla, kurioje galime pasirengti kovai.

Šiomis pavojingomis dienomis Bažnyčiai reikia armijos, kuri, kaip Paulius, yra išugdyta ir parengta tarnauti, turi gilią patirtį su Dievu ir yra kupina nuoširdumo bei uolumo.

Per savo ilgą tarnavimo laikotarpį Paulius niekada nebuvo nusižengęs sąjungai su Gelbėtoju. Kad ir kur jis buvo – prieš rūsčiai atrodančius fariziejus ar romėnų pareigūnus; priešais audringą minią Listroje ar įtikėjusius nusidėjėlius Makedonijos požemiuose; tarp panikos apimtų jūreivių skęstančiame laive ar vienas priešais Neroną, nuo kurio priklausė jo gyvybė, – apaštalas niekada nesigėdijo to reikalo, kurį jis gynė. Vienintelis didysis jo krikščioniško gyvenimo tikslas buvo tarnauti Tam, kurio vardas kitados jam kėlė panieką; ir atitraukti jį nuo šio tikslo negalėjo jokie pasipriešinimai ar persekiojimai. Jo tikėjimas, sutvirtintas pastangomis ir nuskaistintas pasiaukojimo, palaikė ir stiprino apaštalą. [...]

Tikras Dievo tarnas neišsigąs pavojų ar atsakomybės. Jis semsis jėgų iš Šaltinio, kuris niekada neapvilia nuoširdžiai ieškančiųjų dieviškų galių, ir tai įgalins jį pasitikti bei nugalėti pagundas bei atlikti Dievo jam pavestas pareigas. Malonės, kurią jis gauna, pobūdis praplės jo gebėjimą pažinti Dievą ir Jo Sūnų. Jo siela tiesiog veršis deramai tarnauti Mokytojui. Ir žengdamas krikščionišku keliu jis taps stiprus „Kristaus Jėzaus malone“. Ši malonė įgalins Kristaus tarną ištikimai liudyti tai, ką girdėjo. Jis neniekins ir neignoruos pažinimo, kurį gavo iš Dievo, o perteiks jį ištikimiems žmonėms, kurie, savo ruožtu, atskleis jį kitiems.

Savo antrame laiške Timotiejui Paulius iškėlė jaunajam darbininkui aukštą idealą ir nurodė pareigas, kurios teko jam, kaip Kristaus tarnautojui. „Verčiau stenkis Dievui pasirodyti tinkamu darbininku“, – rašė apaštalas, – „neturinčiu ko gėdytis, be iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį.“ „Saugokis jaunatvės aistrų! Ieškok teisumo, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš grynos širdies šaukiasi Viešpaties. O kvailų ir nemokšiškų ginčų venk, žinodamas, kad jie veda į barnius. Viešpaties tarnui nedera kivirčytis, bet reikia su visais elgtis maloniai, stengtis pamokyti, būti kantriam, švelniai aiškinti prieštaraujantiems, – rasi Dievas duos jiems atsiversti, pažinti tiesą.“

Apaštalas perspėjo Timotiejų saugotis netikrų mokytojų, kurie mėgins prasiskverbti į Bažnyčią. „Žinok“, – skelbė jis, – „kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylos, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedorėliai, nemeilūs, […] dedąsi maldingi, bet atsižadėję maldingumo jėgos. Tu saugokis tokių žmonių!“

„Pikti žmonės“, – tęsė Paulius, – „suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami. O tu laikykis to, ką esi išmokęs ir tvirtai įtikėjęs, žinodamas, iš kokių žmonių esi išmokęs. Tu nuo vaikystės pažįsti Šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganymui […]. Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.“ Dievas suteikė daugybę priemonių sėkmingai kovai su pasaulyje tarpstančiu blogiu. Biblija yra ginklų saugykla, kurioje galime pasirengti šiai kovai. Mūsų strėnos turi būti sujuostos tiesa. Mūsų krūtinę turi dengti teisumo šarvai. Rankoje mes turime laikyti tikėjimo skydą, mūsų galvas turi dengti išgelbėjimo šalmas; ir su Dvasios kalaviju, kuris yra Dievo Žodis, mes turime skintis kelią per nuodėmės kliūtis ir pinkles.

Paulius žinojo, jog Bažnyčios laukia sunkių išbandymų metas. Jis žinojo, jog tie, kurie lieka atsakingi už bendruomenes, turės ištikimai ir uoliai darbuotis. Jis rašė Timotiejui: „Aš karštai prašau dėl Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius, dėl Jo apsireiškimo ir karalystės: skelbk Žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“. [...]

Nuogąstaudamas, kad švelni, nuolanki Timotiejaus prigimtis nepaskatintų jo atsiriboti nuo pagrindinės savo darbo dalies, Paulius ragino jį ištikimai priešintis nuodėmei ir net griežtai papriekaištauti tiems, kurie paskendę didžiulėse nedorybėse. Vis dėlto jis turįs tai daryti „su didžiu kantrumu ir kaip

išmanydamas“. Aiškindamas ir pagrįsdamas savo priekaištus Žodžio tiesomis, jis turįs pademonstruoti kantrybę ir Kristaus meilę. [...]

Per savo žmogišką išmintį, panieką Šventosios Dvasios veikimui ir antipatiją Dievo Žodžio tiesoms daugelis tariamų krikščionių, kurie jaučiasi esą kompetentingi mokyti kitus, nuklys nuo Dievo reikalavimų. Paulius rašė Timotiejui: „Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų, kad tie pataikautų jų ausims, jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms“.

Čia apaštalas kalba ne apie atvirai nereligingus žmones, o apie tariamus krikščionis, kurie vadovaujasi savo polinkiais ir vergauja sau. Jie mielai klausosi tik tų mokymų, kurie nepriekaištauja dėl jų nuodėmių ir nesmerkia dėl atsidavimo malonumams. Tiesūs ištikimų Kristaus tarnų žodžiai juos žeidžia, taigi jie pasirenka mokytojus, kurie juos liaupsina ir jiems meilikauja. [...]

Dievas apreiškė savo valią, ir kvaila žmogui abejoti tuo, kas išėjo iš Jo lūpų. Po to, kai žodžiais išdėstyta begalinė Išmintis, žmogui nebeturi kilti abejonių, klausimų ir noro pritaikyti ją savo reikmėms. Viskas, ko iš jo reikalaujama, – tai nuoširdus, uolus apreikštosios Dievo valios vykdymas. Paklusnumas yra aukščiausias proto ir sąžinės įsakymas.

Paulius toliau vardijo Timotiejaus pareigas: „Bet tu būk visame kame apdairus, kentėk vargus, dirbk evangelisto darbą, atlik savo tarnystę“. Apaštalo gyvenimo kelias jau ėjo į pabaigą, ir jis troško, kad Timotiejus užimtų jo vietą bei apsaugotų Bažnyčią nuo pasakų ir erezijų, kuriomis priešas visaip stengsis atitraukti ją nuo Evangelijos paprastumo. Jis ragino jaunuolį atsisakyti visų laikinų siekių bei keblumų, kurie trukdytų visiškai atsiduoti Dievo darbui; su džiaugsmu iškęsti pasipriešinimą, piktus žodžius ir persekiojimą, kurių susilauks dėl savo ištikimybės; maksimaliai atlikti savo kaip tarnautojo pareigas, kiek įmanoma darydamas gera tiems, už kuriuos numirė Kristus.

Pauliaus gyvenimas buvo jo mokomų tiesų pavyzdys bei jo jėgos pasireiškimas. Jo širdis buvo kupina gilaus, nuolatinio atsakomybės jausmo, ir jis artimai bendradarbiavo su Tuo, kuris yra teisingumo, gailestingumo ir tiesos Šaltinis. Jis šliejosi prie Kristaus kryžiaus, kaip vienintelio tiesos garanto. Gelbėtojo meilė buvo neišblėstantis motyvas, kuris palaikė Paulių, kovojant su savimi bei su blogiu, kai Kristaus tarnystėje reikėjo brautis į priekį per nedraugiškai nusiteikusį pasaulį ir priešų pastatytas užtvaras.

Šiomis pavojaus dienomis Bažnyčiai reikia ištisos armijos darbininkų, kurie kaip Paulius stengtųsi būti naudingi, gerai išmanytų Dievo reikalus ir būtų kupini ryžto bei užsidegimo. Reikia pašventintų, pasiaukojančių žmonių; žmonių, kurie nebijotų išbandymų ir atsakomybės; žmonių, kurie būtų drąsūs ir teisingi; žmonių, kurių širdyse Kristus būtų įžiebęs „šlovės viltį“ ir kurie šventąja ugnimi paliestomis lūpomis „skelbtų Žodį“. Kai trūksta tokių tarnautojų, nukenčia Dievo darbas, ir lemtingos klaidos, kaip mirtini nuodai, sužlugdo didžiosios žmonijos dalies moralę bei viltis.

Kai ištikimieji, sunkaus triūso nualinti vėliavnešiai paaukos dėl tiesos savo gyvybę, kas užims jų vietą? Ar mūsų jaunimas priims šventąją tarnystę iš savo tėvų rankų? Ar jie pasirengę stoti į tas tuščias vietas, kurios liko mirus ištikimiesiems? Ar tarp savanaudiškumo ir ambicijų, kurios užliūliuoja jaunimą, bus išgirstas apaštalo raginimas atlikti savo pareigą?

Paulius užbaigė savo laišką asmeniniu kreipimusi į įvairius žmones ir dar kartą paragino Timotiejų kuo greičiau atvykti – jei įmanoma, iki žiemos. Jis kalbėjo apie savo vienatvę, sakė, jog kai kurie bičiuliai jį apleido, o kiti išvyko dėl būtinų reikalų. Kad Timotiejus nedvejotų, bijodamas palikti Efezo bendruomenę, kuriai reikėjo jo patarnavimo, Paulius parašė, jog jis jau išsiuntė Tichiką, kuris jį pavaduos.

Papasakojęs apie Nerono teismą, apie tai, kaip jį apleido broliai, ir apie palaikančią savo Žodį tesinčio Dievo malonę, Paulius užbaigė laišką pavesdamas savo mylimą Timotiejų vyriausiojo Ganytojo globai, kuris, net jeigu neliktų nė vieno jaunesniojo, vis tiek prižiūrės savo kaimenę.

*Šis straipsnis paimtas iš Ellen G. White knygos Apaštalų darbai, 49 skyriaus „Paskutinysis Pauliaus laiškas“